

נפרדים מבוב

בוב, רוברט ויניו, נולד בבוסטון, מסצ'וסטס, בפברואר 1946, להוריו פרנסיס וליאון. להלן הראיון עם בוב, מתוך "נעים להכיר", המדור של מיכל אשחר בדברי הכפר, מלפני מספר חודשים:

איך הגעתי לקיבוץ?

בטעות. הייתי בטיול סביב העולם, ועצרתי בישראל, כי כשהייתי במלחמת וייטנאם, שמעתי על ארץ שמתחילה וגומרת מלחמה בתוך שישה ימים. התרשמתי מהרעיון הזה, ורציתי לראות את הארץ הזאת.

הגעתי לתל-אביב, ושם הכרתי מישו מוזר, כמוני, והוא אמר: בוא תראה את הקיבוץ שלי. כמובן שזה לא היה הקיבוץ שלו. הוא היה מהאולפן, וזה היה האולפן הכי גרוע EVER.

הגעתי לפה, והתרשמתי מהקיבוץ, כי לא שואלים שאלות על העבר, ומקבלים אותך כפי שאתה. בסופו של דבר, ישבתי באחד החגים סביב המדורה עם חיימק'ה ז"ל, קשקשנו קצת, כל אחד על המלחמה שלו. הוא על השואה, אני על וייטנאם, ואז החלטתי שאני נשאר כאן.

מה אתה עושה בחיים?

כרגע אני פנסיונר, יושב בגינה היפה שלי, שמטפחת מיטל שעוזרת לי, נהנה מהיופי – גם מהפרחים וגם מהאנשים שעוברים ממול.

הקיבוץ זה הבית שלי. יש פה אנשים נפלאים. אני אוהב אותו. הוא השתנה, אבל אני מקבל את הדברים כמו שהם, גם אם אני מתנגד להם.

אני רואה ילדים שמכירים אותי וצוחק איתם, יושב במרפסת ורואה אנשים עוברים מולי, אומר להם שלום, מזמין אותם לשבת איתי במרפסת לשחות תה, וזה מה שעושה לי טוב.

בוב היה "עוף מוזר" בחברת כפר הנשיא, אך השתלב נפלא בחברה דוברת האנגלית שלנו, בזכות חריצותו בעבודה, האמינות, והידידות שהקרין.

לאחר שלחם בוייטנאם, חוויה קשה שהשפיעה עליו עד סוף חייו, טייל בעולם, והגיע לכפר הנשיא כתייר ותלמיד באולפן שלנו בתחילת 1970.

ביוני 1971 התקבל לחברות, לאחר דיונים נוקבים שדנו בקבלת "לא יהודי" לחברות. הליברליות ניצחה, ובוב השתלב יפה בקיבוץ. עבד וגם ניהל את הפרדס, ולאחר מכן עבד שנים במחלקת החמרון במפעל.

מלבד החקלאות והתעשייה, היה בוב מרכז ועדת כוח אדם וסדרן עבודה.

לאורך השנים התאפיין באכפתיות חברתית, יזם ופרסם הצעות לשיפור בתחומים כגון היחס לחיילים המשתחררים, שיפור מערך התורנויות (מסירת שבת, נהג תורן, תורנויות שבת וחג, גיוסים וכו'). יזם קורס ניהול למרכזי ענפים, לשיפור המקצועיות הניהולית ורמת השירות לחבר, וקיים אותו בעזרת אביבה וקולין.

במסגרת זו היה חבר בצוות "חוברת בלי צבע" (שניסחה הצעה לחלוקת תקציב כולל רבעוני, לפי ימי עבודה בפועל. המטרה הייתה הגברת הזיקה בין עבודה ותקציב, והנהגת רישום מסודר של ימי עבודה בפועל). ב-1998 הכין חוברת מרשימה ומפורטת בה רוכזו כל זכויות וחובות החברים בהקשר של שיטת קנס / פרס לימי עבודה.

מי שבגיל המתאים, ודאי זוכר את מועדון 30+.

בשנת 2001 חש בוב בצורך חברתי למפגש שקט ונעים, (בניגוד לפאב הרועש ששירת את הצעירים), יזם והתנדב לפתוח פעם בשבוע את המועדון לערב עם מוסיקה טובה ושקטה, עוגות, ואווירה טובה, למפגש בין אישי שקט.

בשנים האחרונות התארגן בוב ביתר נוחיות, ושיפץ את ביתו, כולל צבע חיצוני שקשה להתעלם ממנו. הוא לקה בסוכרת, ורותי עמית ליוותה אותו ותמכה בו לכל אורך הדרך. אחיו ואחותו – ציירת אמנית בארה"ב שבוב היה גאה להראות את עבודותיה המרשימות - היו רחוקים פיזית. הוא החל ללמוד נגינה בכלי נשיפה מוזר, ונהנה לכתוב סיפורים מקוריים ומלאי הומור במחשב שלו.

מיטל שימשה לו חברה נאמנה, ודאגה לגינה לתפארת, שתמיד נראית נפלא. רחלי הביאה ארוחת בוקר טרייה, וישבה לשיחות נעימות. בוב אהב לצפות מהמרפסת בחברים החולפים במדרכה, והם נהנו לשבת איתו על המרפסת, ולשוחח.

בוב אהב לשתות, לקרוא, להאזין למוסיקה, לשוחח, והיה שכן וידיד נאמן.

צוות המרפאה טיפל בבוב במסירות, כרגיל. השבועיים האחרונים היו קשים, וחבל שנאלץ לעבור אותם.

אנו נשאר עם זיכרון קישוטי חג המולד על המרפסת, המוסיקה הבוקעת מהחלונות, והתשובה הקבועה של בוב ל"מה שלומך?", עכשיו שראיתי אותך – יותר טוב!

נוח בשלום, בוב, ללא הסיוטים שליוו אותך, באדמת הקיבוץ שבו מצאת בית חם.

רחל גינת